

ROMÂNIA

...
- Secția a II-a Civilă, de Contencios
Administrativ și Fiscal --
Număr operator date cu caracter personal - ... -
DOSAR NR. ...- R

ÎNCHEIERE

Ședința publică din ...

Președinte : ...
Judecător : ...
Judecător : ...
Grefier : ...

Pe rol fiind soluționarea recursului litigii cu profesioniștii formulat de **recurenții reclamanți** ..., toți cu domiciliul procedural ales la sediul Cabinet de avocat ... în contradictoriu cu intimații pârâți ... și ..., împotriva **Deciziei civile nr. ... din ...** pronunțată de Tribunalul Bihor, având ca obiect **acțiune în constatare**.

Se constată că, dezbaterea cauzei a avut loc în ședința publică din data de ..., când părțile prezente au pus concluzii privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile privind acțiunile declarate în temeiul dispozițiilor art. 8, respectiv dacă prezintă relevanță criteriul valoric sau datoria rămasă în plată, în determinarea competenței de soluționare a cauzei și posibilitatea atacării cu recurs din această perspectivă, și când s-a amânat pronunțarea pentru data de

CURTEA DE APEL D e l i b e r â n d:

Asupra celor puse în discuție din oficiu cu privire la sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, reține următoarele:

I. Expunerea succintă a litigiului:

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei ... la data de ..., reclamanții ... au chemat-o în judecată pe pârâta ..., solicitând ca prin hotărârea ce se va pronunța să se constate stingerea obligațiilor născute din contractul de credit nr. ...; să se pronunțe o hotărâre care să țină loc de act autentic de înstrăinare a imobilului situat în ..., înscris în ..., prin transmiterea dreptului de proprietate asupra acestuia de la reclamanți la pârâtă; obligarea pârâtei la suportarea tuturor costurilor aferente și la plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamanții au arătat că, reclamantul ... a contractat în anul 2007 un credit de la pârâtă, în care plătitori erau ..., iar garanți ipotecari Contractul de credit nr. ... a fost încheiat pentru suma de ... euro în scop de nevoi personale, fiind încheiat și un contract de ipotecă autentificat sub nr. ... pentru garantarea restituirii creditului.

Datorită unor probleme de natură financiară, o dată cu apariția Legii 77/2016, reclamanții au expediat o notificare băncii pârâte, care a fost contestată de către aceasta în dosarul nr. ... al Judecătoriei ..., în care s-a pronunțat sentința civilă nr. ..., prin care s-a respins contestația ca tardivă. Sentința a rămas definitivă prin neapelare.

Cu toate acestea, pârâta nu a dat curs dispozițiilor art. 7 alin. 6 din Legea 77/2016, fapt ce a determinat reclamantul să promoveze prezenta acțiune, în temeiul prevederilor art. 8 din Legea 77/2016.

În opinia reclamantilor, orice apărare a pârâtei privind neîndeplinirea condițiilor Legii 77/2016 este neavenită, atâta timp cât pârâta nu și-a exercitat dreptul de a contesta notificarea în termenul legal și nici nu a formulat calea de atac împotriva sentinței nr. 261/16.03.2017 pronunțată de Judecătoria

În drept, au fost invocate prevederile art. 7 și 8 din Legea 77/2016, art. 194 și art. 411 alin. 1 pct. 2 Cod procedură civilă.

Prin sentința civilă nr. ... pronunțată de Judecătoria ..., a fost respinsă cererea de chemare în judecată formulată de reclamant, reținându-se că aceștia nu au dovedit îndeplinirea condiției prevăzute de art. 4 alin. 1 lit. c) din Legea 77/2016, întrucât creditul nu a vizat achiziționarea, amenajarea, construirea ori modernizarea unui imobil având destinația de locuință și nici nu a fost garantat cu un asemenea imobil. Totodată, instanța a reținut că nu sunt întrunite nici condițiile impreviziunii.

Prin decizia nr. ... , pronunțată de Tribunalul ..., a fost respins ca nefondat apelul declarat de apelantul reclamant.

Împotriva acestei decizii s-a declarat recurs de către reclamant, care a fost înregistrat pe rolul Curții de Apel ... , prin care s-a solicitat anularea hotărârilor pronunțate și în urma rejudecării admiterea acțiunii reclamantilor astfel cum a fost formulată.

Prin întâmpinarea la recurs, intimata ... a invocat excepția de inadmisibilitate a recursului, raportat la decizia nr. 52 din 18 iunie 2018 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție. În susținerea excepției, intimata a arătat că, având în vedere dezlegarea dată de instanța supremă momentului de la care se produc efectele deciziei Curții Constituționale nr. 369 din 30 mai 2017, și raportat la data înregistrării acțiunii pe rolul Judecătoriei ... - ..., recursul este inadmisibil.

II. Problema de drept asupra căreia se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile:

„Dacă, în cazul acțiunilor întemeiate pe dispozițiile art. 8 din Legea nr.77/2016, prezintă relevanță criteriul evaluabil în bani al cererii în aprecierea posibilității exercitării recursului”.

III. Analiza admisibilității în principiu

Pentru declanșarea acestei proceduri, legiuitorul, în cuprinsul art. 519 din Codul de procedură civilă, a instituit condițiile de admisibilitate care trebuie îndeplinite cumulativ, respectiv:

- existența unei cauze aflate în curs de judecată, în ultimă instanță;
- cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;
- ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată;
- chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită să fie nouă;
- chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

În ceea ce privește *primele două condiții*, îndeplinirea lor este evidentă, întrucât cauza se află în curs de judecată, în faza de recurs, pe rolul Curții de Apel

De asemenea, *este îndeplinită și condiția de admisibilitate referitoare la dependența dintre lămurirea chestiunii de drept și soluționarea cauzei pe fond*, întrucât de această dezlegare depinde soluționarea excepției inadmisibilității recursului în litigiul pendinte, care

constituie o chestiune ce trebuie rezolvată prioritar analizei pe fond a căii de atac a recursului. Practica Înaltei Curți de Casație și Justiție este constantă, în sensul că, admisibilitatea procedurii hotărârii prealabile, indiferent dacă privește o normă de drept material sau o normă de drept procedural, este condiționată de împrejurarea ca interpretarea pe care o va da instanța supremă să producă consecințe juridice de natură să determine soluționarea pe fond a cauzei. În acest sens, prin Decizia nr. 52 din 18 iunie 2018 (paragraful 136), s-a reținut că, chiar dacă obiectul sesizării privește o problemă de drept procesual, consecințele pe care le implică rezolvarea sunt apte să influențeze dezlegarea pe fond a cauzei, câtă vreme se pune în discuție însăși existența din punct de vedere juridic a respectivei căi de atac.

Or, dezlegarea chestiunii de drept în discuție are influență asupra soluționării pe fond a cauzei, dat fiind că, dacă se reține irelevanța criteriului evaluabil în bani al cererii în admisibilitatea căii de atac a recursului, devin aplicabile prevederile art. 483 alin. 1 Cod procedură civilă, nefiind incident nici unul dintre cazurile de excepție în privința cărora legiuitorul a exclus această cale de atac. În schimb, dacă se reține relevanța criteriului valoric în admisibilitatea căii de atac a recursului, excepția inadmisibilității recursului va trebui analizată din perspectiva Deciziei nr. 369/2017 a Curții Constituționale și a Deciziei nr. 52/2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

În ceea ce privește *noutatea chestiunii de drept*, în opinia instanței de recurs, și aceasta este îndeplinită, întrucât chestiunea de drept își are izvorul într-o lege relativ recentă (Legea 77/2016). Totodată, noutatea rezidă și din aceea că, urmare a cercetărilor din oficiu efectuate, nu a fost identificată practică judiciară consistentă în materie, care să conducă la concluzia că această chestiune a fost rezolvată jurisprudential.

Nu se poate reține nici faptul că, această chestiune ar fi făcut anterior obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție. Asupra acestei probleme, instanța supremă nu a statuat pe cale principală, printr-o altă hotărâre, în cadrul jurisprudenței sale. Totuși, considerentele reținute de Înalta Curte de Casație și Justiție în cadrul examinării altor sesizări sunt relevante în soluționarea prezentei chestiuni de drept și se impun a fi menționate.

Prin Decizia nr. 61 din 18 septembrie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, a fost tratată incidental, în cuprinsul considerentelor, chestiunea în discuție (mai exact în cadrul analizei condiției referitoare la învestirea instanței de trimitere cu soluționarea unei cauze în ultimă instanță), însă respectiva sesizare viza o problemă de drept diferită de cea care face obiectul prezentei întrebări prealabile. Astfel, trebuie arătat că, prin decizia nr. 61, s-a respins ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Călărași - Secția civilă, în Dosarul nr. 2.998/202/2016, pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile privind dezlegarea următoarei chestiuni de drept: "dispozițiile art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016 se interpretează în sensul că pot solicita stingerea obligațiilor izvorâte din contractele de credit în baza textului de lege menționat și debitorii care sunt supuși în continuare unei executări silite, deși executarea silită a imobilului ipotecat a fost finalizată prin adjudecare".

În considerentele acestei decizii, s-a reținut că, nu este îndeplinită condiția de admisibilitate privind soluționarea cauzei în ultimă instanță de instanța care a formulat sesizarea, iar în acest sens, instanța supremă a reținut că, scopul urmărit de reclamant este acela de a se dispune de către instanță exonerarea lor de la plata datoriei rămase după vânzarea silită a imobilului, exonerare care produce efecte, așa cum prevede art. 10 alin. (1) din lege, "de la data pronunțării hotărârii judecătorești definitive", astfel încât este vorba de o acțiune în realizare, fiind evident caracterul său patrimonial și, deci, evaluabil în bani.

Instanța supremă a concluzionat că, în privința acțiunii reglementate de art. 8 din Legea 77/2016, aceasta este susceptibilă de recurs din perspectiva art. 9 din Legea 77/2016 și art. 483 alin. 2 teza finală C.pr.civ, în condițiile în care, legea specială nu prevede că hotărârile pronunțate de judecătorie sunt susceptibile numai de apel. De asemenea, instanța supremă a considerat recursul admisibil și prin raportare la valoarea obligației de plată, în condițiile în care valoarea obiectului cererii era, oricum, mai mare de 1.000.000 lei.

În opinia instanței de trimitere, în dezlegarea chestiunii în discuție, sunt relevante și ale două decizii pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție, care, deși la prima vedere par

a nu avea nici o legătură cu prezenta chestiune, întrucât vizează acțiunile demarate în temeiul art. 7 din Legea 77/2016, totuși argumentele aduse în cuprinsul acestora ar putea fi aplicate prin analogie și în cazul acțiunilor introduse în temeiul art. 8 din legea 77/2016.

În acest sens, se vor invoca Decizia nr. 6 din 22 ianuarie 2018 și Decizia nr. 37 din 04 iunie 2018, pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție, prin care, deși s-au respins ca inadmisibile sesizările formulate de instanțele de trimitere privind interpretarea unor dispoziții din legea 77/2016, în considerentele acestor decizii, în analiza condiției ca instanța care formulează sesizarea să judece cauza în ultimă instanță, instanța supremă a reținut că, în cauzele de natura celor în care s-au formulat trimerile preliminare, este lipsită de relevanță valoarea creditului acordat sau a creanței de la momentul sesizării instanței.

În acest sens, Înalta Curte de Casație și Justiție a arătat că, „contestatia întemeiată pe prevederile art. 7 din Legea nr. 77/2016 este o cerere atribuită de legiuitor printr-o lege specială, în temeiul art. 94 pct. 3 din Codul de procedură civilă, în competența materială de primă instanță a judecătoriei, indiferent de valoarea litigiului. Cum pentru stabilirea competenței de soluționare a pricinii în primă instanță nu a fost aplicat criteriul de la art. 94 pct. 1 lit. k) din Codul de procedură civilă ori cel de la art. 95 pct. 1 din Codul de procedură civilă, în mod consecutiv, pentru posibilitatea exercitării recursului (ca efect general al Deciziei Curții Constituționale nr. 369/2017), de asemenea, nu era aplicabil criteriul caracterului evaluabil în bani al cererii, întrucât criteriul legal de stabilire și verificare a competenței trebuie să fie același de la inițierea procesului până la soluționarea definitivă a litigiului”.

Or, considerentele inserate în cuprinsul Deciziei nr. 61/2017 pe de o parte și a Deciziilor nr. 6/2018 și 37/2018 pe de altă parte, întrețin controversa asupra chestiunii în discuție, existând riscul de a se genera practică neunitară. Astfel, instanța de recurs apreciază că, deși prin decizia 61/2017 s-a reținut că acțiunea reglementată de art. 8 este una evaluabilă în bani, instanța supremă nu a precizat în mod expres dacă această valoare a obligației de plată ce se solicită a fi stinsă are relevanță în aprecierea admisibilității căii de atac a recursului, astfel cum a făcut în cazul acțiunilor demarate în temeiul art. 7, prin Deciziile nr. 6/2018 și 37/2018.

Prin urmare, se impune lămurirea acestei chestiuni, și stabilirea dacă, spre deosebire de acțiunile demarate în temeiul art. 7 din Legea 77/2016, în cazul cărora este irelevantă valoarea creditorul sau a obligației de plată în aprecierea admisibilității căii de atac a recursului, în cazul acțiunilor formulate în temeiul art. 8 din aceeași lege, valoarea obligației de plată ce se dorește a fi stinsă este un criteriu care trebuie luat în considerare în analiza admisibilității recursului.

De asemenea, problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, potrivit cercetărilor întreprinse de instanța de recurs.

IV. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea problemei de drept

Reprezentantul recurenților nu a exprimat un punct de vedere asupra chestiunii în discuție, arătând doar că, se impune, pentru lămurirea întregului context legal, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la chestiunea pusă în discuție de instanța de judecată.

Reprezentantul intimatului a considerat că, acțiunile demarate în temeiul art. 8 sunt acțiuni evaluabile în bani. Art. 7 și art. 8 prezintă 2 proceduri diferite - dacă art. 7 e o procedură specială acordată băncii prin care banca poate paraliza de urgență efectele comunicării notificării de dare în plată, care sunt: suspendarea oricărei plăți a creditorului și oricărei executări silită, art. 8 nu este un beneficiu pe care îl are banca care poate să folosească această procedură, ci e o acțiune instituită pentru debitor în cazul în care banca este invitată la un notar, nu a făcut contestație și nu dorește a semna actul de dare în plată, debitorul poate investi instanța cu pronunțarea unei hotărâri, care să țină loc de act de dare în plată. Cele două articole sunt diferite, art. 7 nu are caracter pecuniar, fiind aferent blocării efectelor notificării

de dare în plată, în schimb art. 8 reprezintă o veritabilă acțiune, o cerere de chemare în judecată care are consecința evaluării ei pecuniare. Prin art. 8 se dorește stingerea creditului, valoarea pecuniară a pretențiilor reclamantului în aceste acțiuni este tocmai evaluabilă prin raportarea la valoarea creditului pe care îl mai are de restituit și evaluarea bunului care se dorește a fi dat în plată. Diferența dintre acestea reprezintă pretențiile pe care le solicită reclamantul prin darea în plată - stingerea diferenței de credit. Raportat la toate aceste argumente, nu consideră că se impune ca instanța supremă să clarifice acest aspect, cu toate că se impunea să clarifice aspectul derivat din art. 7 din Legea dării în plată.

V. Punctul de vedere al completului de judecată

Dispoziția legală incidentă: art. 8 din Legea 77/2016: (alin. 1) În situația în care creditorul nu se conformează dispozițiilor prevăzute în prezenta lege, debitorul poate cere instanței să pronunțe o hotărâre prin care să se constate stingerea obligațiilor născute din contractul de credit ipotecar și să se transmită dreptul de proprietate către creditor; (alin. 2) Cererea se judecă cu celeritate, cu citarea părților, de către judecătoria în circumscripția căreia domiciliază debitorul .

Art. 9: Hotărârea pronunțată potrivit prevederilor art. 8 poate fi atacată cu apel, în termen de 7 zile de la comunicare.

În opinia completului de judecată, rațiunile avute în vedere de Înalta Curte de Casație și Justiție în pronunțarea Deciziilor nr. 6/2018 și 37/2018 (care vizau acțiunilor formulate în temeiul art. 7), trebuie să se regăsească și în cazul de față. Independent de calificarea juridică diferită a celor două tipuri de acțiuni (neevalabile în bani în cazul acțiunilor pornite în temeiul art. 7, respectiv evaluabile în bani în cazul celor demarate în temeiul art. 8), din interpretarea prevederilor Legii 77/2016 rezultă că, legiuitorul nu a avut în vedere valoarea creditului ori a datoriei rămase de rambursat în stabilirea competenței materiale de soluționare a cauzei în primă instanță în nici una dintre cele două situații.

Prin Decizia nr. 6/2018, s-a reținut că, „prin voința legiuitorului, în temeiul art. 7 alin. 2 din Legea 77/2016, natura pricinii, iar nu valoarea litigiului, este criteriul atribuirii competenței materiale de primă instanță a judecătoriei, fiind aplicabile prevederile art. 94 pct. 3 Cod procedură civilă”. De asemenea, prin Decizia nr. 37/2018, instanța supremă a reținut că, „criteriul legal de stabilire și verificare a competenței trebuie să fie același de la inițierea procesului până la soluționarea definitivă a litigiului. Prin urmare, cum pentru stabilirea competenței de soluționare a pricinii în primă instanță nu a fost aplicat criteriul de la art. 94 pct. 1 lit. k) din Codul de procedură civilă ori cel de la art. 95 pct. 1 din Codul de procedură civilă, în mod consecutiv, pentru posibilitatea exercitării recursului (ca efect general al Deciziei Curții Constituționale nr. 369/2017), de asemenea, nu era aplicabil criteriul caracterului evaluabil în bani al cererii”.

Or, instanța de recurs va observa că, la fel ca și în cazul acțiunilor pornite în temeiul art. 7, și în privința celor demarate în temeiul art. 8, textul alin. 2 al art. 8, care reglementează competența materială de soluționare a cauzei, este identic cu cel de la art. 7 alin. 2. Astfel, nu s-ar justifica diferența de tratament juridic între cele două tipuri de acțiuni sub aspectul căilor de atac ce pot fi exercitate în cauză.

De asemenea, și scopul urmărit de debitor prin formularea acțiunii în temeiul art. 8 este același cu cel avut în vedere de către debitor prin emiterea notificării împotriva căreia se poate uza ulterior de calea contestației reglementate de art. 7 – și anume constatarea stingerii obligațiilor născute din contractul de credit și transmiterea dreptului de proprietate asupra imobilului.

Raportat la aceste considerente, dat fiind că, în ceea ce privește competența materială de soluționare în primă instanță a acțiunii reglementate de art. 8, criteriul valoric nu este relevant, în mod consecutiv, urmând raționamentul reținut de Înalta Curte de Casație și

Justiție în Decizia nr. 37/2018, și pentru posibilitatea exercitării recursului, criteriul caracterului evaluabil în bani al cererii trebuie să fie, de asemenea, irelevant.

Prin urmare, punctul de vedere al completului de judecată este acela că, în cazul acțiunilor pornite în temeiul art. 8 din Legea 77/2016, nu este relevant criteriul valoric în aprecierea posibilității exercitării recursului, fiind aplicabile în consecință dispozițiile dreptului comun în ceea ce privește posibilitatea exercitării căii de atac a recursului, respectiv prevederile art. 483 alin.1 Cod procedură civilă, acțiunile demarate în temeiul art. 8 neregăsindu-se printre categoriile de acțiuni cu privire la care legiuitorul să fi exclus calea de atac a recursului.

Raportat la aceste considerente, constată că sunt îndeplinite condițiile art. 519 Cod procedură civilă, fiind admisibilă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prelabile.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII**

D i s p u n e:

În temeiul art.519 Cod procedură civilă, **dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție**- Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în vederea pronunțării unei hotărâri prelabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

„Dacă, în cazul acțiunilor întemeiate pe dispozițiile art. 8 din Legea nr.77/2016, prezintă relevanță criteriul evaluabil în bani al cererii în aprecierea posibilității exercitării recursului?”.

Dispune înaintarea prezentei încheieri către Înalta Curte de Casație și Justiție, la care se atașează în copie, pentru conformitate cu originalul, următoarele înscrisuri: cererea de chemare în judecată, sentința nr. ...pronunțată de Judecătoria ..., apelul declarat de apelanții reclamânți, decizia nr. ...pronunțată de Tribunalul ..., recursul declarat de recurenții reclamânți și întâmpinarea la recurs.

În temeiul art. 520 alin. 2 Cod procedură civilă, dispune **suspendarea judecării** până la pronunțarea hotărârii prelabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședința publică din

Președinte

Judecător

Judecător

Grefier

...

...

...

...

Red.înch. ...

...

Tehnred. ...

10 ex./ ...

Emis 7 com

recurenții reclamânți ...

intimații pârâți ...

